

Minden ember egy mese- Élet.történet.

Gyerekként azt hittem, hogy minden úgy marad, ahogy van. Hogy az otthon, az anyukám és apukám jelenléte, a közös reggelek, a közös játékok és az esti mesék mindig részei lesznek az életemnek. De aztán egy nap másképp lett. Emlékszem arra a napra -habár 6 éves voltam-amikor ültünk a nappaliban, és anya kimondta azt a szót, amitől minden megváltozott. Nem kiabált, nem sírt, csak halkán, szinte óvatosan mondta ki: „Elválunk.” Egy pillanatra mintha megállt volna az idő, egy perc néma csend követte ezt a kifejezést. Nem értettem pontosan, mit is jelent, csak éreztem, hogy valami végleg megfog változni. Aztán hirtelen elöntött valami nehéz érzés, és könnyek szöktek a szemembe. Nem akartam sírni, de nem tudtam visszatartani. A húgom ott ült mellettem, és értetlenül nézett ránk. Ő még nem tudta, hogy ettől a naptól kezdve minden más lesz.

Nem emlékszem mindenre. Csak halvány emlékeim vannak mintha egy régi filmből látnék apró kis jeleneteket. A költözésről, pakolásról nem igazán vannak emlékeim, mintha azt a részt csak úgy átugrottuk volna. Azt hiszem, anyának nehéz volt, de én túl kicsi voltam ahhoz, hogy bármiben is tudjak segíteni, vagy akár csak átlátni a helyzetet. Az első osztályt ebben az időszakban kezdtem. Egy új világ, ahol próbáltam megtanulni a betűket, számokat, és közben valahogy megszokni azt is, hogy otthon minden más lett. Anyának egyedül kellett gondoskodnia rólam és a húgomról, dolgoznia kellett, és közben valahogy tartania magát, hisz ez neki is nagy változás az életében, de neki akkor és a mai napig mi vagyunk az elsők és csak utána foglalkozik magával. Ma már tudom, hogy ez milyen hatalmas teher lehetett számára. Ez a kezdet egy hatalmas befolyásolója az életemnek.

Ahogy telt az idő, az iskolai mindennapok kialakítottak egy kis burkot ebben a rohanó felfordult világban. Az iskolában nem csupán olvasni és írni tanultam, elkezdtem kapcsolatokat kialakítani, megismerni az iskolába járó gyerekeket, akikkel később barátok is lettünk. Ekkor ismertem meg az akkori legjobb barátnőmet. Vicces ugyanis mindketten utáltuk egymást az elején, de később rájöttünk mennyi közös is van bennünk és hogy nem is vagyunk olyan rossz fejek, mint ahogy először gondoltuk egymásról. Az iskolában töltött idő segített elfeledtetni az otthoni változásokat. Amikor haza értem egyre inkább kezdtem megszokni a fenn álló helyzetet, kevésbé volt furcsa a környezet, az új hely és hogy csak hárman vagyunk. Vissza gondolva az iskola egy igazán jó dolog volt, ha akkor nem is így gondoltam. Rengeteg barátságra tettem szert, sok élményt és tapasztalatot szereztem ezek mind csak előrébb vittek az életben és közelebb vitt ahhoz, aki ma vagyok. Én úgy gondolom, ha ezek a mélységet, változások, sikerek nem történtek volna meg velem nem is lennék igazán önmagam.

Az alsós osztály körvonalazta ki is vagyok valójában, ami felsőben ki tudott bontakozni. Az ötödik osztály is hozott változásokat az életembe. Új tantárgyak, új osztálytársak, új osztály, de mellettem még mindig ott volt a legjobb barátnőm. Sok mindent éltünk már át együtt, ő nem is igazán tudja, hogy a kezdetekben ő segített nekem a változásokkal teli időszakon. Ez később megfordult és rajtam volt a sor, hogy segítsek neki. Jó érzés volt tudni, hogy tudok segíteni neki hisz én is átéltem ezt az időszakot annyi különbséggel, hogy én kisebb voltam, mint ő. Igaz az én tanácsaim nem érthettek fel egy felnőttéhez, hiszen csak 11 éves voltam, de a tőlem telhetőtettem. Hisz én már teljesen hozzá szoktam az új kis életformánkhoz és átláttam már viszonylag a helyzetet. Én úgy gondolom ez sokat hozzá tett a barátságunkhoz, hogy hasonló nehézségeken mentünk keresztül. Az évek folyamán mindig ott voltunk egymásnak, aztán egy hatalmas veszekedés felül kerekedett rajtunk. Nem beszélgettünk egymással, nem találkoztunk, nem ültünk többet egymás mellett. Legjobb barátnőkből hirtelen idegenek lettünk. Ugyan ez „csak” egy hónapig tartott nekem életem leghosszabb egy hónapja volt, nem szerettem bemenni hisz tudtam, hogy egyedül leszek. Ennek a csend megtöréséhez az én makacsságom elengedése volt a kulcs. Egnap odamentem hozzá mikor éppen egyedül volt és kezdetben egy köszönéssel indítottam, mivel nem tudtam, hogy szóba fog-e állni velem. Nagy lépés volt ez tőlem a mostani énelem ismerve ugyanis inkább manapság meghátrálok és kivárok. -Vajon a fiatalabbik énem bátrabb volt, mint a mostani? – Akkor én megpróbáltam helyrehozni, jól is döntöttem! Felém fordult és vissza köszönt majd a beszélgetés folytatódott tovább, megbeszéltük a problémáinkat és végül kibékültünk. Ha nem tettem volna meg az első lépést talán az általános iskola

további évei lettek volna a legnehezebbek számomra, ugyanis nem lett volna kívül lennem, bezárkóztam volna még jobban. Az iskola így újra egy olyan hely lett, ahova, ha nem is szívesen hiszen tanulni kellett - ki szeretne tanulni? - mégis örültem, hogy mehetek mert így még több időt tölthettem azzal, aki akkoriban a legközelebb állt hozzám. Később egyre csak erősödött ez a kapcsolat. Az évek során kialakult egy baráti társaság sokat jártunk el bandázni a városba, mozizni, hülyéskedni. Volt, hogy a környék a mi hangunktól zengett, de ez nem zavart minket hiszen együtt voltunk és jól éreztük magunkat. Egyik napról a másikra ismét minden megváltozott. Az iskola bezárt, és hirtelen a saját szobám lett az osztályom. Elkezdődött az online oktatás. Ez mind a COVID-nak volt köszönhető. Bár eleinte élveztem mivel így nem kellett korán kelni, felöltözni és kimozdulni otthonról, de ez egy idő után monotonná vált. Semmi nem történt velem ebben az időszakban. Nem találkozhattam az osztálytársaimmal, ami eddig egy plusz vidámság volt a mindennapjaimban. Persze próbáltuk tartani online a kapcsolatot chateltünk, videóhívásztunk de ez mégsem volt az igazi. Mindenben a legrosszabb az volt, hogy nem tudtuk meddig fog tartani. Reménykedtem benne, hogy csak pár hétig fog tartani, de az idő egyre csak telt és még mindig nem volt vége. Az utcák üresek lettek, az embereknek maszkot kellett hordaniuk és 8-ra haza kellett érniük.

A 7. osztályt online oktatással zártuk. Ez az időszak rávilágított arra, mennyire fontos a társaság, barátok és a család. Ugyan én fiatal voltam erős szervezettel, de a családomban és más családokban is jelen voltak szülők, nagyszülők. Habár vesztettem már el családtagomat, de akkor én kicsi voltam és nem fogtam fel még, hogy ez mit is jelent valójában. Ebben az időszakban sem voltam még felnőtt nyilván, de már tudtam a helyzet súlyosságát. Életemben először ekkor vesztettem el családtagomat, aki nagyon közel állt hozzám, a mamámat. Ugyan ő már a pandémia előtt is beteg volt, de a vírus még jobban megnehezítette a helyzetét. Anyukám tudta, hogy nem fogom tudni jól kezelni és csak a megfelelő pillanatra várt mikor tudatni szeretne volna velem, hogy a mama nincs többé. Azonban megelőzték. Egyik ismerősünk részvétet nyilvánított a mamám miatt mikor találkoztunk. Egy pillanatra megállt körülöttem a világ. Nem érttem miről van szó, majd látta rajtam, hogy össze voltam zavarodva. Ekkor tudta meg, hogy ezt én eddig nem tudtam. Ez mind egy színházi előadás előtt történt, mondanom sem kell, egy percet sem tudtam az műsorra figyelni. Elvoltam foglalva a magam világában és csak az járt a fejemben, hogy miért? Nem voltam lelkileg felkészülve erre, habár erre sosem lehet az ember eléggé felkészülve. Mikor haza értem megláttam ajtóban anyukámat egymás karjába borultunk egy csak egymás vállán sírtunk percekig. Bocsánatért esedezett. Ő szeretne volna elmondani csak nem tudta hogyan kellene. Ezt teljesen meg is értettem. Ki tudná hogyan kellene finoman közölni egy hozzátartozója elvesztését. Az nap éjszaka én csak sírtam és sírtam. Napokig bennem volt a hiány érzése, hogy nincs többé. Szépen lassan sikerült feldolgoznom mamám elvesztését. Emlékszem sokat segített, hogy már járhattunk iskolába, emberek között lehettem, ha online oktatás lett volna biztos sokkal tovább tartott volna.

Az általános iskola küszöbére érve egy nagy mérföldkő elé érkeztem. Tovább tanulás. Még a csapból is az folyt, hogy mi szeretnék enni. Családi összejövetelen első kérdés felém: „Mi szeretnél lenni, ha nagy leszel?” „Mi a terv, hova mész tovább tanulni?” Én annyit tudtam erre mindig válaszolni, hogy nem tudom. Sosem értettem, hogy tudja valaki eldönteni mi szeretne lenni 14 évesen. Miért várják el tőlünk, hogy ennyi idősen döntsünk a jövőnkéről, hiszen csak gyerekek voltunk. Fogalmazódtak bennem a kérdések: legyek fodrász? – Nem abból sok van, különleges munkát szeretnék. -, legyek sportedző? -Nem ahhoz túl gyengék már az ízületeim a tánc miatt. – Úgy tartottam a leghelyesebb döntés a gimnázium lesz, hisz így lesz még 4 évem eldönteni mi szeretnék lenni. - Sikerült? Majd kiderül. - Eljött a 8. félév. Rengeteg tanulás és küzdelem van a hátam mögött. Az írásbelin és a szóbelin már túl voltam. Sosem bíztam eléggé magamban, úgy éreztem a teljesítményem nem elegendő ahhoz, hogy én tovább tanuljak. Erre mindig csak az a válasz érkezett: Te a töled telhetőt megtetted ezek után már a sors kezében van a döntés hisz minden okkal történik. Úgyis úgy lesz ahogy annak lennie kell. Ezekkel bíztattak mindig. Hittek bennem és sikerült is. Felvettek abba a középiskolába, ahova a legjobban szerettem volna menni. Azonban tudtam, hogy ez valami újnak lesz a kezdete. Szembesültem vele, hogy én és a legjobb barátnőm máshova megyünk tovább tanulni. Mindig is

bízom benne, hogy ez nem csak egy iskolai barátság, hanem annál több. Csalódnom kellett. Habár nyáron még tartottuk a kapcsolatot, éppen, hogy elkezdtük a középiskolát ez megszakadt. Mindkettőnknek új baráti társasága lett, új iskola, más tanulmányi elvárások. Egy hatalmas váltás az életünkben, amit már nem együtt éltünk meg. Mint már említettem, minden okkal történik. Ennek így kellett lennie. Az iskola váltás azonban nem csak ezt a barátságot választotta ketté. A gyerekkori barátomat is szinte elvesztettem. A rengeteg tanulás, más életforma, kapcsolatok mind befolyásoló tényezők voltak. Egy évig nem beszélünk, ami egy hirtelen törés volt az életemben mert az előtt mindennap beszélgettünk órákon át. Szinte a testvérekként kezeltük egymást a barátságunk alatt és ismét egy ember, akivel hirtelen idegenek lettünk. Kezdek hozzá szokni. Egy téli reggelen azonban arra keltem, hogy rám írt. Szinte akkor nyitottam ki a szemem így azt hittem rosszul látok. Azonban belátta ő is, hogy eléggé eltávolodtunk egymástól és szeretné visszacapni a barátságunkat. Ezzel nem volt egyedül, hiányzott a társasága. Elhívott találkozni. Bevallom féltem, de miért is félek egy olyan emberrel való találkozástól, akivel együtt nőtem fel. Félttem mert rengeteg kérdés megfogalmazódott bennem. Mi lesz, ha nem találjuk meg újra a közös hangot? Mi lesz, ha kellemetlen lesz? Mi lesz, ha nem lesz miről beszélni? El kell, hogy áruljam ezek felesleges félelemek volt. Mintha egy nap se telt volna el amióta legutóbb találkoztunk. Egyben ez megnyugvást is jelentett nekem azonban mégis egy kis ijedtséget keltett bennem, hogy ez, hogy lehet. Nem ez nem lehet. Tényleg csak szimplán folytatódik minden tovább? Igen. Körülöttünk sok minden változott, de kettőnk kapcsolata kicsit sem. Valóban, felnőttünk és azt hittük, hogy eltávolodtunk, de nem. Később rájöttem, hogy ez mutatta meg nekem, hogy a legjobb barátság nem az állandó együttlétről szól, hanem arról, hogy távol vagytok, de semmi sem változik. Teltek a hónapok és rájöttem mégsem minden a régi. Nem beszélünk mindennap, nem találkoztunk minden héten, de mégis éreztem, hogy nekem ez a barátság kell. Nem lehet ennyi évet csak úgy a hátunk mögött hagyni. Egy nap rá jöttem, hogy lehet ez már egy új korszak jellemzője lesz. Nem lehet mindennap találkozni vagy beszélgetni. Mindenki éli a kis életét az új környezetében, de mégis vannak a múltból egyes barátságok, amik nélkül nem lenne igazi. Erre tökéletes példa volt anyukám és a barátnői. Eddig nem vettem észre, de havonta egyszer szerveznek egy hosszabb találkozót, ahol megbeszélnek minden olyan dolgot, amik velük történt az elmúlt egy hónapban. Hiszen nem tudnak minden héten találkozni, mert dolgoznak, családjuk van és még biztosan ezer meg egy dolguk a saját kis életükben, azonban sosem hagyják ki azt az egy találkozót! Kellenek a régi barátságok, hiszen ők azok, akik még lehet, hogy önmagadnál is jobban ismernek. Ez volt az a pont mikor feleszméltem, hogy lehetséges, hogy én is elértem már ahhoz az időszakhoz mikor a kevesebb együtt töltött idő többet jelent a többszörinél. Elkezdtem értékelni a barátságunkat még jobban. Jobban vártam, hogy találkozzunk és elmeséljük egymásnak mi történt velünk ez idő alatt.

Közben a középiskolai évek csak úgy repültek. Én úgy éreztem, mintha csak most léptem volna be először az iskolába az unokatesómmal, ugyanis féltünk az idősebb évfolyamtól mit fognak rólunk gondolni és hogyan fognak velünk viselkedni... Most viszont én lennék az az idősebb évfolyam?! Felfoghatatlan, hisz én még csak 9.-es vagyok. Gondoltam én, de a valóság közel sem ez. Végzős vagyok. Tizenkettedikes. Utolsó évem a gimiben. Ez a valóság? Igen! Mindenkitől azt hallom, hogy ez az év gyorsan elfog menni. Biztos voltam benne, hogy ez nem igaz, hiszen ez ugyan olyan év, mint a többi annyi kivétellel, hogy idén érettségizek. Igazuk lett. De ne rohanjunk ennyire előre. Ez az év sok mindent adott nekem. Úgy érzem az osztálytársaimmal idén még szorosabb lett a kapcsolatunk, ez természetesen pozitív, de mégis van egy kis árnyalatnyi negatívum is benne. Év végén nekünk el kell búcsúznunk egymástól, hisz rengetegen külön útra térünk annak reményében, hogy ez hozzá járul majd a jövőbeli terveinkhez. Én tudom, hogy nehéz lesz. Nem szeretek kötődni emberekhez, mert az elválás mindig nagyon nehéz, de ez az életkörülménye, ez így van rendjén. Mikor megkaptuk a szalagunkat decemberben, egy apró kis darabot már akkor hiányoltam a szívemből, ugyan még nem jelentette az osztály szétválását, de tudtam, hogy vészesen közeleg. Ez a december nem csak ezért volt más. Először töltöttem a karácsonyt a családom nélkül. Bár az én döntésem volt ez mégis különös érzés volt, hogy tudom ők együtt vannak én viszont egy másik országban karácsonyozok. Szó se róla

imádtam. Első repülésem a család nélkül, barátnőikkel. Első nagyobb lépés az önállósodáshoz. Szinte el se hittük mikor jött az a lehetőségünk, hogy kiutazhatunk hárman Észtországba és csak a repülőjegyet kell kifizetnünk. Ez a valóság? Igen, ez az! Igaz volt pár hullámvölgy abban az időszakban. Mikor már bele éltük magunkat, hogy „úristen, repülünk Tallinnba” jött a rossz hír, hogy ez mégsem olyan biztos, mint azt mi terveztük. Jó pár bizonytalan hét követte ezt a kijelentést. Azonban egy nap arra lettünk figyelmesek (én és a barátnőim), hogy szüleink elküldték a repülőjegyet. Ekkor lettünk biztosak abban, hogy igen tényleg utazunk! Esméletlen izgatottak voltunk, már számoltuk vissza a napokat mikor indulunk. Hihetetlen érzés volt, hogy 18 évesen ezt megengedhetjük magunknak. Jó igaz, nem mi engedték meg hanem a szüleink ugyanis az ő engedélyük nélkül nem mentünk volna sehova. A szülőkkel mindenki kötött egy megállapodást ugyanis karácsony és még a repülőjegy túl sokba került volna, így nekünk ez lett a karácsonyi ajándékunk. Soha jobbat! Egy hetet töltöttünk kint Tallinnban és ez idő alatt rengeteg mindenre rájöttünk. Megértették miért mondják a szülők azt, hogy sokba kerülünk. Emlékszem az egy hét alatt kétszer terveztünk boltba menni bevásárlás céljából. Ez nem igazán sikerült. Szinte két naponta boltba kellett járnunk és mi még az elején azt hittük, hogy nagy bevásárlást csináltunk. Kizárólag szükséges dolgokat vettünk, ennivalót, innivalót. Nem ettünk egy nap háromnál többször, előre beosztottunk mindent mégse jött ki a matek. Ezek után jobban elkezdtek értékelni, hogy a szüleink mennyit fáradoznak értünk és dolgoznak azért, hogy nekünk legyen mindig étel és ital otthon és hogy mindenünk meglegyen. Az utazás számomra felejthetetlen volt egy örök élmény amire a mai napig boldogan emlékezek vissza.

Ebben az évben is meg kellett lépnem egy mérföldkövet. Le kellett adnom a jelentkezést egyetemre. Mint már említettem azért jöttem gimnáziumba, hogy legyen még pár évem eldönteni, hogy mi is szeretnék lenni. Sikerült? Talán. Év elején meggyőződésemm volt, hogy én pszichológus szeretnék lenni. Érdekel a pszichológiának a rejtelmek a kapcsolatok. Úgy éreztem ez nekem való. Később azonban rájöttem, hogy nem tudok az érzéseimről beszélni én inkább introvertált típus vagyok és nyilván ez nem befolyásoló tényező, de mégis kezdtem rájönni, hogy teljesen rendben van, hogy érdekel ez az irány engem, de lehetséges, hogy ez nem nekem való. Mindig is szerettem utazni és reménykedtem, hogy ezt majd a munkámban vagy munkám mellett is ki tudom vitelezní. Vissza gondolva rengeteg minden szerettem volna már lenni; divattervező, lakberendező, nyomozó, állatorvos, marketinges, pszichológus. Mikor bele gondoltam, hogy a gimnázium kezdetekor hova szerettem volna menni, milyen irányba. Rájöttem, hogy a kereskedelem és marketing szakirány nem is lehet olyan rossz. Sok embertől megkaptam már, hogy inkább marketingesnek tudnának elképzelni, mint pszichológusnak, de akkor engem ez nem érdekelt mert nagyon biztos voltam a pszichológiában. Azonban rájöttem, hogy lehet igazuk van, elkezdtem nézegetni egyetemeket ebben az irányban és megtaláltam, ami számomra szerintem a legmegfelelőbb. Mikor megtudtam, hogy nem csak én szeretnék a barátaim közül oda menni, megnyugodtam. Az új fejezet kezdete számomra mindig is nehéz volt és lesz is, sokkal nyugodtabb vagyok, ha van mellettem egy olyan személy, akit ismerek. Elérkezett a jelentkezési határidő. Egyedül képtelen lettem volna leadni így úgy gondoltuk barátnőmmel jobb, ha együtt tesszük meg ezt a lépést és így egymást tudjuk segíteni. Mikor leadtuk, el sem hittük, hogy ez megtörtént. Jelentkeztünk egyetemre. Tudtuk, hogy ez egy új fejezet lesz. Én kis buta azt hittem, hogy minden ezek után zökkenőmentesen fog menni. Tévedtem. Elkezdtem félni a felvételi ponthatároktól. Tudni kell ugyanis, hogy kezdetektől fogva kizárt volt, hogy önköltséges formában menjek egyetemre így csak államit jelöltem. Bebizonyosodott, hogy amit én eddig 100% biztosnak gondoltam még sincs úgy. Egyre több ismerősömről derült ki, hogy nem is államilag kezdték el az egyetemet, hanem önköltséges formában. Ekkor kezdtem kérdegetni magamtól, hogy akkor ez nekem, hogy fog sikerülni... Ismét elkezdtem kételkedni magamban, mintha ez már megtörtént volna mikor középiskolába jelentkeztem. Majd meghallottam megint azt a mondatot, hogy te a tőled telhetőt megtetted ezek után már a sors kezében van a döntés hisz minden okkal történik. Úgyis úgy lesz ahogy annak lennie kell. Mai napig nem tudom, hogy hogyan fog folytatódni ez a kis fejezet az életemben, de bízek benne, hogy minden úgy fog történni ahogy nekem az majd a legjobb lesz. Mindenesetre szüleim támogatnak abban, hogyha netán nem vesznek fel egyetemre ugyanúgy

felköltözhetek Budapestre és elkezdhetek ott egy tanfolyamot vagy akár dolgozni és majd egy év múlva újra próbálhatom az egyetemet. Ez még a jövő zenéje.

Az év végé felé közelítve jöttem rá, hogy igen ez az év rendkívül gyorsan elment. Nem rég még csak őszi szünet volt és mentünk a haverokkal Balatonra, most meg már számolunk vissza az érettségiig. Repül az idő. Ma elhangzott, hogy 6 tanítási nap van hátra nekünk az évből. Közeledik a középiskolai éveinknek a vége és lassan be kell bizonyítanunk, hogy elég érettek vagyunk, hogy tovább állhassunk. Őszintén nem tudom eldönteni, hogy az érettségi fontos- e. Igen, jó, ha van, de igazából ez csak egy papír, ami igaz befolyásolja a jövőbeli terveinket, de mégis lehet valaki sikeres úgylát, hogy nincs érettségije... Ez teljesen egyén függő. Az én osztályomból rengeteg különböző típusú tanulót tudnék felsorolni ilyen például az egyik fajta, aki már év elején elkezdett tanulni és van ennek az ellenkezője, aki a mai napig nem tanult egy szót sem. Én úgy gondolom köztes típus vagyok. Év elején igaz még nem tanultam rá hisz még magam se tudtam hogyan és mit kéne, igaz pontosan még mindig nem tudom, hogy hogyan kéne és mit, de legalább már elkezdtem úgy azt, amit én szükségesnek látok és majd kiderül jól gondoltam- e...

Most az érettségi előtt állva pár nappal tudatosul bennem úgy igazán, hogy egy korszak ismét lezárul és egy új izgalommal teli fejezet még csak most fog kezdődni. A héten meg volt az utolsó matek, irodalom és német óráim is. Olyan fura... 4 évig ide jártam, de visszagondolva szinte csak pár hónapnak tűnik. Nem fogok mindennap találkozni az osztálytársaimmal és a tanáraimmal. Igaz egyszer már átéltem egy iskolaváltást mikor általánosból ballagtam, de rájöttem ott nem tudtam igazán értékelni azokat az embereket, akik mindennap körülvettek és segítettek. Ez most már idősebb fejjel megváltozott. Tudom jól, hogy nem mindenki állt közel hozzám, de mégis a búcsúzkodáskor úgy éreztem egy kis darabot elveszítettem az életemből. Mindenki mondta, hogy egyetem alatt találkozunk mindenképpen, de én egyből az elmúlt évekbéli tapasztalataimra gondoltam, hogy ez nem fog megvalósulni. Mindenki új közegbe kerül bele, új hely, újdonságok. Innentől a mindennapos találkozások lecsökkennek azokra a találkozókra, amit mindenki egyszerűen csak osztálytalálkozónak hív, de én reménykedem még így is, hogy ez most más lesz!

Május 2. Ballagás. Azt hiszem erre a dátumra örökké emlékezni fogok. Egy dátum, ami lezár egy fejezetet és egy újat tár elém.

Visszagondolva eddigi kis életemre megjártam sok féle, különböző kis utat. Voltam nagyon lent és nagyon fent is de én úgy gondolom ez a hullámvölgy elengedhetetlen egy ember életében. Nincs olyan, hogy tökéletes ember. Mindenki van hiba még ha nem is látja be az ember, de én nem tartozom közéjük, mivel tisztában vagyok a hibáimmal, amiket, ha megszüntetni nem is tudok, de próbálok javítani rajtuk.